

Nehemia 4:1-9

Ik heb al eens eerder met u stilgestaan bij Nehemia. Toen hebben we vooral gekeken naar Nehemia 1. In dat hoofdstuk valt te lezen hoe Nehemia reageert als hij hoort van de nood in Jeruzalem. Wat direct opvalt is dat Nehemia gaat bidden. Toen hebben we geconcludeerd dat Nehemia een man van gebed is. En dat is ook te zien in de rest van het bijbelboek. Ook vandaag zien we dat Nehemia een gebed uitsprekt. Nehemia is inmiddels in Jeruzalem. Toen hij aankwam heeft hij de muur geïnspecteerd. En vanaf het moment dat hij in Jeruzalem zijn neus liet zien, kreeg hij te maken met tegenstand. In 2:10 lezen we over Sanballat en Tobia. Zij zijn ontstemd omdat er iemand is gekomen om het goede te zoeken voor de Israëlieten. Er is niets nieuws onder de zon. Wie het goede zoekt voor Gods volk krijgt met tegenstand te maken. Dat was toen zo en dat is nu zo. Sanballat was de stadhouder van Samaria en de slaaf Tobia was een hoge regeringsfunctionaris. In de loop van dit bijbelboek zien we het aantal tegenstanders toenemen, maar ook de manier waarop er tegenstand wordt geboden. Bladert u maar even mee. In 2:19 worden Sanballat en Tobia weer genoemd, maar ze hebben er al een maatje bij gekregen: de Arabier Gesem. Hij is de stadhouder van Arabië. Was er in vs. 10 alleen nog maar sprake van boosheid, nu in vs. 19 komt daar bespotting en verachting bij. Zolang de tegenstand uit woorden bestaat beperkt Nehemia zich ook in zijn reactie tot woorden. *“De God des hemels, Hij zal het ons doen gelukken, en wij, zijn knechten, zullen ons gereedmaken en bouwen, gij echter hebt deel noch recht noch gedachtenis in Jeruzalem.”*

In hoofdstuk 4:1 komen we de tegenstanders van Nehemia weer tegen. Het aantal tegenstanders lijkt toegenomen te zijn. In vs. 2 staat dat hij in tegenwoordigheid van zijn broeders is. Maar ook de bespottingen nemen toe. De bespottingen treffen niet alleen Nehemia en de mensen die bouwen, maar ook de dienst van God. Dat blijkt uit dat ene zinnetje: *zullen zij offeren*. Blijkbaar was onder de Ezra en Zerubabel de tempel wel herbouwd maar was de tempeldienst nog niet hervat. En dan volgt dat opmerkelijke gebed van Nehemia, vs. 4:

Hoor, onze God, hoe wij gehoond worden, en doe hun smaad terugkeren op hun eigen hoofd en geef hen als buit over in een land van gevangenschap. Bedek hun

ongerechtigheden niet en laat hun zonde niet uitgewist worden voor uw aangezicht, omdat zij krenkend zijn opgetreden tegen hen die herbouwen.

Met dit soort gebeden hebben we altijd wel een beetje moeite. Of misschien wel heel veel moeite. Zo'n gebed om wraak. In Psalm 137 zien we iets soortgelijks. Daar prijzen de ballingen in Babel de mensen gelukkig die de kinderen van Babel te pletter zullen slaan tegen de rotsen. Toch moeten we dat deze oudtestamentische gelovigen niet al te zeer kwalijk nemen. Zij wisten nog niet van de Here Jezus die ons leerde onze vijanden lief te hebben. Bovendien was hun gebed geen gebed om blinde wraak maar een gebed om recht. De gevangenen in Babel uit Psalm 137 werden bespot door de soldaten van Babel: zing nog eens een liedje van Sion. Dat is de plaats van de tempel. De reactie was ook: Hoe zouden wij een lied van de HERE zingen? Hun gebed was als het ware een roep naar God om niet met Zich te laten sollen. En datzelfde zien we nu bij Nehemia ook. In de (NBV) (NBG) vertaling zien we dat niet zo duidelijk. Er staat dat ze degenen die de muur herstelden beledigden. In de SV staat echter dat ze God getergd hebben, staande tegenover de bouwlieden. Nehemia beschouwde de bespottingen van de vijand als een belediging van God. Want het werk waarmee hij bezig was, was Gods werk. En dat sneed Nehemia door zijn ziel en maakte dat hij God aanriep, om op te komen voor Zijn eigen recht. In ieder geval kunnen we wel leren van Nehemia's houding. Zolang de tegenstand uit bespottingen bestaat, levert hij de spotters aan God over. Hij gaat geen eigen rechter spelen. God zal oordelen. Maar zodra de tegenstand toeneemt beperkt hij zich ook niet tot gebed alleen. Want in vs. 7 lezen we alweer dat er tegenstanders bij zijn gekomen. Er wordt gesproken over Sanballat, Tobia, de Arabieren, de Ammonieten en de Asdodieten. Asdod is een Filistijnse stad. U weet misschien wel, die stad waar ooit de ark van God in de tempel van de afgod Dagon was neergezet. Het beeld van Dagon viel toen tot twee maal voorover voor de ark. Die Asdodieten zijn dus Filistijnen. Nu is er voor de bouwers van Jeruzalem al dreiging van vier kanten. Sanballat uit Samaria, dat is het noorden, de Arabieren uit het zuiden, de Ammonieten uit het oosten en Asdod uit het westen.

Behalve dat het aantal tegenstanders toenam werd de manier waarop er tegenstand geboden werd ook steeds heviger. Er staat ook weer dat ze woedend zijn, maar ook dat ze samenspannen om eendrachtig Jeruzalem aan te vallen en er verwarring te stichten. Men had het plan opgevat om Jeruzalem onverhoeds aan te vallen en de

mensen te doden, zodat het werk zou stoppen. En de tegenstanders lijken succes te hebben, met hun werkwijze. Want de bouwers begonnen te klagen. Waarschijnlijk zijn de woorden van NBG vs. 10 een klaagzang: *De kracht der dragers schiet te kort en puin is er te veel*. Moet u zich eens voorstellen wat voor sfeertje er dan in Jeruzalem zal hangen. Dreigende tegenstanders, en ondertussen werd er onder het volk geklaagd dat het werk te zwaar is en dat het nooit zal lukken de muur te herstellen. Je zult maar in Nehemia's sandalen staan. Terwijl in 4:6 nog te lezen was dat het volk lust had om te werken, is het nu helemaal gedaan met de werklust. En dat terwijl de muur al tot op halve hoogte was hersteld. Zolang de tegenstand uit bespottingen bestaat, levert hij de spotters aan God over. Hij gaat geen eigen rechter spelen. God zal oordelen. Maar zodra de tegenstanders de tegenstand gaan opvoeren en het plan opvatten om ten strijde te trekken tegen Jeruzalem, beperkt Nehemia's reactie zich niet tot gebed. Er komt een moment dat gebed niet voldoende is. Hij stopt niet met bidden, 4:9, dat moet je blijven doen, maar hij zet ook een wacht uit. Ik vind dit een stuk Bijbelse nuchterheid en dat is toe te passen in heel veel situaties. Je bidt, je verwacht het van God. In 4: 14 roept Nehemia het volk op het oog gericht te houden op de HEER, maar hij zegt ook dat er eventueel gestreden moet worden. Dat gaat samen op. Handen vouwen en handen uit de mouwen. Hoewel de uitspraak 'ora et labora' (bid en werk) voor zover ik weet niet in de bijbel voorkomt is het hier wel van toepassing. Ik heb alleen in 2 Tess. 3 een titel van een hoofdstuk kunnen vinden 'bidden en werken', maar ja, die titel is er door de Bijbelvertalers boven gezet en stond dus niet in de grondtekst. Ik zei al dat deze nuchterheid in veel situaties is toe te passen. Denkt u maar aan de discussie rondom gebedsgenezing. Er zijn christelijke kringen waar men aidspatiënten adviseert te stoppen met hun medicijnen omdat ze genezen zouden zijn. Ook is er wel schade aangericht door kankerpatiënten te laten stoppen met de behandeling, God geneest. Ik leer hier van Nehemia dat je zeker moet bidden om genezing. Maar dat neemt niet weg dat je ook je verantwoording moet nemen. Wapen je er tegen dat de ziekte doorgaat. En dat betekent eenvoudigweg, ga naar de dokter, en bidt ondertussen om wijsheid voor de dokter en zegen over de behandeling. En als God die behandeling dan zegent mogen we ook reageren op Nehemia's manier. Want toen de vijand merkte dat Nehemia die wacht had uitgezet zagen ze af van hun inval. En Nehemia zegt dan niet 'zo mensen, dat hebben we toch maar even goed gedaan...'

Nee, Nehemia geeft God de eer. Hij zegt zelfs dat God het plan van de vijand had verijdeld. (4:15)

Hoe het verder gaat met de tegenstanders van Nehemia en hoe Nehemia daar op reageert kunnen we vooral in hoofdstuk 6 lezen. Want er volgt nog een aanbod voor een vredesconferentie en een omkoping van de priesters. Nehemia laat zich echter niet van de wijs brengen. Hij blijft op God gericht en geeft blijk te weten wat God van hem verwacht.

Handen vouwen en handen uit de mouwen. Die twee dingen horen bij elkaar en kunnen ook niet zonder elkaar. Nehemia leert ons dat het met gebed begint. En daarom is het zo goed dat ook wij vandaag weer de tijd nemen om alles wat ons bezig houdt voor Gods troon te brengen.

Amen